

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 326/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца – противтуженог Енергопројект нискоградња АД Београд, Булевар Михајла Пупина број 12, чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат у ..., против туженог – противтужиоца Предузеће за грађевинске радове Интер-мост АД Београд - у стечају, Бранкова број 8, чији су пуномоћници Милован Лалић и Новица Лалић, адвокати у ..., ради утврђења потраживања по тужби и исплате стеченог без основа по противтужби, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 6465/19 од 25.01.2021. године, у седници већа одржаној 16. децембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 6465/19 од 25.01.2021. године у II ставу изреке те пресуде **ОДБИЈА** се као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Привредни суд у Београду је донео пресуду 27П 5051/2014 дана 18.05.2017. године, којом је у I ставу изреке констатовао да делимично усвоја тужбени захтев и утврдио потраживање тужиоца – противтуженог према туженом – противтужиоцу по основу принудне наплате у износу од 459.846,67 динара, док је одбио тужбени захтев у делу да се утврди потраживање по овом основу у износу од 9.116.640,74 динара; у II ставу изреке утврдио потраживање тужиоца–противтуженог према туженом–противтужиоцу по основу рефундације ПДВ-а у износу од 36.192.866,41 динар, док је у преосталом делу у износу од 9.116.640,74 динара одбио захтев тужиоца–противтужиоца према туженом– противтужиоцу; у трећем ставу изреке одбио тужбени захтев да се утврди потраживање тужиоца–противтуженог према туженом–противтужиоцу по основу интерног аванса у износу од 5.775.625,27 динара; у IV ставу изреке одбио тужбени захтев да се утврди потраживање тужиоца – противтуженог према туженом – противтужиоцу по основу обрачунате камате у износу од 1.845.482,23 динара; у V ставу изреке усвојио противтужбени захтев туженог – противтужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужилац – противтужени да му плати износ од

189.827.985,02 динара и у VI ставу изреке обавезао туженог– противтужиоца да накнади трошкове поступка тужиоцу– противтуженом у износу од 1.603.450,00 динара.

Привредни апелациони суд је пресудом 6Пж 3465/19 од 25.01.2021. године у I ставу изреке констатовао да је жалба тужиоца – противтуженог против III става пресуде Привредног суда у Београду П 5051/14 којим је одлучено о захтеву да се утврди потраживање тужиоца – противтуженог према туженом – противтужиоцу по основу интерног аванса у износу од 5.775.625,27 динара - повучена; у II ставу изреке делимично усвојио жалбу тужиоца – противтуженог и пресуду Привредног суда у Београду П 5051/14 од 18.05.2017. године преиначио у ставовима V и VI изреке и пресудио тако што је одбио противтужбени захтев туженог – противтужиоца да се тужилац – противтужени обавезе да плати износ од 189.827.985,02 динара и обавезао туженог – противтужиоца да тужиоцу – противтуженом плати трошкове парничног поступка у износу од 1.356.634,76 динара.

Против наведене пресуде је благовремену и дозвољену ревизију изјавио тужени - противтужилац, којом побија правноснажну другостепену пресуду у II ставу изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 407. став 1. тачка 3., чланом 8, чланом 228. и 231. Закона о парничном поступку које су учињене у поступку пред другостепеним судом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац – противтужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 18/2020) и одлучио да је ревизија туженог - противтужиоца неоснована.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Нема повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом која би могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент указује на битне повреде одредаба парничног поступка у примени члана 8, члана 228. и 231. Закона парничном поступку, у изношењу и доказивању битних чињеница. Тиме у суштини иде за побијањем правилности утврђеног чињеничног стања, и то на околност потраживања и плаћања од стране инвеститора према туженом – противтужиоцу, да ли је задржани материјал на градилишту плаћен туженом или није, и тиме да ли је утужени износ плаћен туженом – противтужиоцу. Ревидент оспорава правилност оцене налаза вештака на ове околности, посебно у вези са садржином привремених ситуација и других доказа у списима предмета. Конкретно, указује да није доказано да му је плаћен материјал задржан на градилишту, у утуженом износу.

Према чињеничном стању утврђеном на основу расправе пред другостепеним судом, тужилац – противтужени и тужени – противтужилац су закључили Уговор о заједничком наступу на јавном надметању за пројекат Аутопута Е75 од Београда до

Новог Сада, којим уговором су се удружили у конзорцијум. Пројекат Аутопута Е75 од Београда до Новог Сада је израђен за инвеститора ЈП Путеви Србије. Тужилац – противтужени је у конзорцијуму био водећи партнер са 51%, а тужени – противтужилац партнер са 49% учешћа у послу. Парничне странке су 10.07.2006. године закључиле са инвеститором Уговор о изградњи ауто-пута, након чега су међусобно уредили своје обавезе. Конзорцијум је престао да постоји, пошто је над туженим – противтужиоцем покренут стечајни поступак. Инвеститор је са тужиоцем – противтуженим уговорио да је тужилац – противтужени једини преостали извођач на пројекту, који се обавезује да изведе преостале радове.

Тужени – противтужилац противтужбеним захтевом тражи да се обавезе тужилац – противтужени на исплату, на основу тога што је материјал остао на градилишту након што је тужени – противтужилац напустио конзорцијум, који материјал је према наводима противтужбе тужилац – противтужени присвојио за себе, на који начин је износ од 189.827.985,02 динара стекао без основа. Првостепени суд је усвојио противтужбени захтев и обавезао је тужиоца – противтуженог да туженом – противтужиоцу плати износ од 189.827.985,02 динара, као стечен без основа, зато што је вредност залиха материјала на градилишту 247.138.941,61 динар, од чега је удео тужиоца – противтуженог 54.310.956,51 динар, а удео туженог – противтужиоца 189.827.985,02 динара, а тужени – противтужилац не тражи повраћај материјала, већ његову динарску противвредност.

Међутим, другостепени суд је утврдио да је материјал који је остао на градилишту након што је тужени – противтужилац престао да буде члан конзорцијума закљученог међу странкама, претходно плаћен од стране инвеститора, да је материјал постао својина инвеститора и да је материјал тужилац – противтужени на основу Адендума број I уз Основни уговор о изградњи Аутопута уградио у деоницу Аутопута Е75 од Београда до Новог Сада. Одредбама Адендума број I уз Основни уговор о изградњи Аутопута између инвеститора и тужиоца – противтуженог је уговорено да тужилац – противтужени као извођач има право да одмах почне да користи без накнаде и без сметања сва средства, механизацију и материјале допремљене на градилиште од стране овде туженог – противтужиоца, који се према одредби члана 7.7. Основног уговора сматрају својиним инвеститора. Одредбом члана 7.7. Основног уговора о изградњи Аутопута Е75 од Београда до Новог Сада, који је закључен између инвеститора и конзорцијума, управо је уговорено да ће се сав материјал допремљен на градилиште сматрати својиним инвеститора. Другостепени суд утврђује да је за материјал на градилишту инвеститор платио закључно са 27. привременом ситуацијом. Из тако утврђеног чињеничног стања другостепени суд закључује да тужилац – противтужени материјал који је остао на градилишту није стекао без основа, већ је исти употребио на основу овлашћења датог од стране инвеститора, коме материјал и припада, према уговору између инвеститора и тадашњег конзорцијума, који су закључиле парничне странке. За исплату вредности материјала који је испоручен на градилиште, који је постао својина инвеститора, није пасивно легитимисан тужилац – противтужени. У ситуацији када је материјал који је допремљен на градилиште својина инвеститора, а не туженог – противтужиоца, другостепени суд одбија противтужбени захтев.

Код тако утврђеног чињеничног стања, ревиденту је спорна правилност утврђења да је инвеститор платио за материјал допремљен на градилиште, плаћањем по 27 испостављених привремених ситуација. Сматра да ни у поступку пред другостепеним судом тужилац – противтужени није доказао да је туженом – противтужиоцу плаћен материјал задржани на градилишту, у утуженом износу.

Врховни касациони суд закључује, на основу навода ревизије и из утврђеног чињеничног стања, да не произилази за доказан основ по коме би тужени – противтужилац од тужиоца – противтуженог могао остварити потраживање за вредност материјала који је преостао на градилишту након што га је тужени-противтужилац напустио.

Тврдња је ревидента да су неутемељене у изведеним доказима, и од стране вештака само претпостављене чињенице о извршеним исплатама по 27 привремених ситуација. Међутим, обавеза плаћања по привременим ситуацијама је на страни инвеститора, а не тужиоца – противтуженог према туженом – противтужиоцу. Са друге стране ни у ревизији, а ни у наводима противтужбе, тужени – противтужилац не даје основ по коме би тужилац – противтужени био у обавези да му плати, макар и део вредности материјала који су парничне странке набавиле за потребе инвеститора, ради изградње ауто-пута, по уговору са инвеститором. Другим речима, ако је инвеститор задржао материјал, а није га платио, тада је он пасивно легитимисан за захтеве туженог – противтужиоца по основу вредности испорученог материјала. Тужени – противтужилац не истиче да је тужилац – противтужени наплатио за свој рачун цену испорученог материјала, нити да постоји основ у уговору између парничних странака по коме би тужилац– противтужени био у обавези да део тако наплаћеног износа исплати туженом– противтужиоцу. Ни у наводима ревизије тужени – противтужилац не износи овакву тврдњу. Тврдња туженог – противтужиоца да је вредност материјала који је остао на градилишту, за кога не оспорава утврђење да припада инвеститору, туженом не даје право да од тужиоца потражује предметни новчани износ.

Због тога је донета одлука у изреци, на основу одредби члана 414. Закона парничном поступку.

Одбијени су захтеви обеју парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, туженог – противтужиоца јер са ревизијом није успео, а тужиоца – противтуженог јер трошак састава одговора на ревизију није био потребан за вођење ревизијског поступка, у смислу члана 154. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић